

DAGON

Mi - Dva svijeta različita

1

Na morskoj obali igrala se mala djevojčica. Gradila je kule od pijeska i osluškivala šum valova koji su zapljuskivali njene nožice. Voljela je more, voljela je pijesak i sunčan dan.

Svaki trenutak proveden na morskoj obali njoj je predstavljao ljepotu i ugodu koju nije voljela prekidati.

Odjednom začuje tihi, blago šušteći glas kako je doziva.

- Ššššš mali čovječe! Ššššš mali čovječe! Pridi bliže! Bliže. Želio bih te nešto pitati.

Djevojčica se ogleda oko sebe, ali nikog nije vidjela. Glas ponovno zazva. Pogledavši pažljivije ona shvati da glas dopire sa ruba obale mora. Oprezno i radozno prišla je što je mogla bliže zvuku i shvati da je to neko plavozeleno svjetlucavo biće, uronjeno do vrata u vodu i da je zove. Zastala je taman na tolikoj udaljenosti da ga može malo bolje osmotriti, a dovoljno daleko da pobjegne ako joj se susret s tim stvorom ne bude svidio. Plavozeleno blistavo stvorenje lagano se ljuljuškalo na valovima, poput velikog morskog lava. Tijelo mu je bilo prekriveno glatkom kožom, glava mu je bila elegantno izdužena, iscrtana blistavim zlatnim i crnim viticama, bez i jedne dlake, vrat tanak i dugačak, tijelo neodređenih rodničkih oznaka. Velike crne oči napola su prekrivali zadebljani kapci bez trepavica. Otvor koji su trebala biti usta su imala tanke usne iza kojih su provirivali mali šiljasti bijeli zubi. Udovi su sličili zakržljanim perajama na čijim vrhovima se nalazio kratki šiljasti završetak.

-Tko si ti? Što hoćeš?, upita djevojčica radozno.

- Ja sam Dagon, Mi smo Dagon. Vodozemni voden-ljudi. Želimo da se upoznamo s tobom i da ti predstavimo našu rasu Dagon-ana, zašušti stvor.

-Moja mama meni ne da da se dlužim sa nepoznatima. A kako ti tako plivaš? Jesi ti lonilica? Kak' ti imaš smiješno odijelo!? A zakaj imaš tak' vel'ke oči? Jesu ti to pelaje? Ja se zovem Ida. I kaj je to lasa?

Djevojčica je u uzbuđenju ispucala cijeli rafal riječi. Biće u moru strpljivo je saslušalo, a onda odgovorilo.

-Rekoh, ja sam Dagon. Mi smo Dagon. Mi živimo u oceanima, na dalekim zvijezdama. Moja zvijezda se zove (reče neku čudnu riječ koju djevojčica nikako nije razumjela), a planet se zove N'llan i prekriven je oceanom poput vašeg. Mi i suradnici došli smo na vaš planet prije pet sunčevih dana. Jesi li ti ovdje sama i imaš li još nekog predstavnika da s njime kontaktiramo? Nadam se da smo dobro naučili vaše zemaljske jezike? Čini mi se da ti govoriš nekim nama čudnim dijalektom.

Djevojčica nije baš puno razumjela što je „liba“ htjela reći. Riječi „ocean“, „zvijezda“, „suradnici“, „planet“, njoj ništa nisu značili. Zbunjeno se smješkala mašući ručicama još malo se približivši „libi“. Strah se povukao pred radoznalošću.

Činila joj se zgodna za proučiti, onako svjetlacava i lelujava.

-Čuj libice! Idem ja po moju mamu. Možda si gladna, a moja mama peče fine pačalinke.

Otrča što je noge nose i za čas se vrati sa majkom. Ugledavši „ribu“ koju joj je dijete pokazalo majka počne panično vrištati.

-U pomoć!!! Čudovište!!! Pomoć! Bježi dijete!!! Makni se! Isuse! Koje strašno stvorenje!

-Ja se zovem Dag...! ...Dum! Tras! Snažan udarac tave za palačinke koje je djevojčica spominjala prije nepunih pet minuta odjekne posred njegove glave. Zaprepašteno udarcem shvati da iza toga možda slijedi i nešto mnogo gore, jer se na vrisak tog histeričnog čupavog stvora za čas pojavilo još nekoliko njemu sličnih sa izgledno opasnim predmetima u ticalima, prijeteći krenuvši pravo prema njemu. U času shvati da ta stvorenja nisu došla iskazati dobrodošlicu.

Brzo zaroni nazad u more razočaran postignutim.

A samo je htio uspostaviti kontakt sa tim stvorenjima jer je na najvišoj razini Intergalaktičke zajednice dobio informaciju da su oni mogući posjednici međugalaktičke inteligencije na svjesnom stupnju razvoja i eventualni budući saveznici.

- Baš! Primitivna li stvorenja! A tek što su ružna, dlakava i nekulturna. Ovi manji još i jesu za komunikaciju, ali ovi veliki...Procjena. Nula. Ništa od kontakta.

Čovjek – Ne kontaktirati

Stvorenje sa planete N'Ilan više nije izranjalo na obalu gdje je pobralo batine. Kao ni na nijednu obalu diljem planete. Iskustvo sa krakatim, prilično ružnim stvorenjima opasnih ticala nije davalo sliku miroljubivosti. Prenijevši svoje iskustvo ostatku posade, odlučili su izroniti negdje drugdje. Planete sa velikim oceanima i inteligentnim miroljubivim stvorenjima postoje diljem svemira. Ovaj planet i ovaj ocean za sada ne dolaze u obzir.